Περί καϋμού γενικώ ς (ως εισαγωγή).

Δυο λόγια, εν πρώτοις, όχι και τόσο άσχετα.
«Είναι μεγάλος ο γιαλός είναι μακρύ το κύμα είναι μεγάλος ο καϋμός κι είναι πικρό το κρίμα», λένε οι στίχοι του Δημήτρη Χριστοδούλου, που μελοποίησε ο Μίκης το ’61 και ερμήνευσε σπαραξικάρδια ο Γρηγόρης Μπιθικώτσης.
Τότε ήταν καϋμός. Αργότερα έγινε καημός. Οι διορθωτές λένε, ότι το σωστό είναι με ήτα, επιμένω όμως στο ύψιλον και στα διαλυτικά διότι η λέξη είναι πιο όμορφη. Επιμένω σε ένα λάθος όπως ένα παιδί, επιμένει σε κάτι που του αρέσει.

Όπως και να το γράψεις πάντως, είναι μια ελληνική λέξη που δυσκολεύει πολύ τους μεταφραστές. Αντε τώρα να την εξηγήσεις. Ανάλογες ερμηνευτικές δυσκολίες παρουσιάζουν και οι λέξεις, φιλότιμο και κέφι, όπως και οι ελληνοποιημένες νταλκάς, μπέσα και σεβντάς. Άντε να εξηγήσεις στον Σβάμπο τι θέλει να πεί ο ποιητής γράφοντας το παρακάτω ρεφρέν: *«Ποτάμι μέσα μου πικρό το αίμα της πληγής σου κι από το αίμα πιο πικρό στο στόμα το φιλί σου».*

Αντίστοιχες ερμηνευτικές δυσκολίες, για τον μέσο Ευρωπαίο, μεταξύ μας τώρα, δεν υπάρχει και μη μέσος, αντιμετωπίζει σχεδόν όλο το γνήσιο ελληνικό φάσμα συμπεριφοράς.

Όσο, τουλάχιστον, το αφήνουν, αυτό το γνήσιο ελληνικό φάσμα, οι συνθήκες και η «πρόοδος», να επιβιώσει. Αυτά για τον καϋμό, που δεν είναι μόνο στεναχώρια, ούτε θλίψη, μήτε πόνος ή επιθυμία ή βάσανο. Είναι όλα αυτά μαζί και συχνά κάτι παραπάνω.

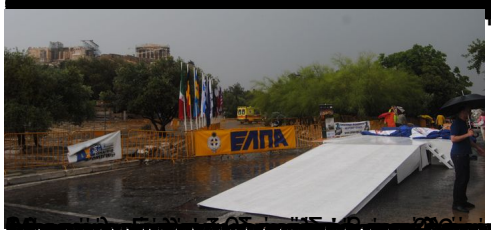
Για να γυρίσουμε στον δικό μας καϋμό, ο οποίος μας πρόσφερε έναν τιμητικό τερματισμό

στο 14ο I.P.A. αλλά πάνω απ΄όλα, μας χάρισε στιγμές χαράς και δόσεις ψυχαγωγίας. Ο καθένας αντιλαμβάνεται ότι στις εποχές που ζούμε η δυνατότητα για καθαρή διασκέδαση είναι κάτι περισσότερο από επιθυμητή. Το πως ορίζεται η καθαρή διασκέδαση, είναι μια άλλη, μεγάλη κουβέντα που δεν είναι της παρούσης. Αν μου ζητούσαν όμως να ξεχωρίσω τρείς από τις καλύτερες στιγμές που γεννήθηκαν από αυτόν τον αγώνα, δεν θα δυσκολευόμουν να αναφέρω τις εξής:

Πρώ τη και καλύτερη: Φίλος τις, εκ του ενδόξου παρελθόντος, έχοντας, ανάμεσα σε άλλα, διαδραματίσει και το λειτούργημα του εκδότου, έχων ήδη περιέλθει εις τα σύνορα της τρίτης ηλικίας, δια να μην είπω ότι βιαίως τα έχει παραβιάσει κατέχοντας και το παράσημο του παππού, αφήνων μολοντούτο υπογένειον τύπου Λέοντος Τρότσκι, εμφανίζεται εις το service park με την παράκλησιν να καθίσει ο τριετής εγγονός του στη θέση του οδηγού του καϋμού. Βεβαίως και ευχαρίστως, ήταν η απάντηση μου.

Κάθισε χαμογελαστός ο μικρούλης, ευτύχησε κρατώντας το τιμόνι χάρηκε προσπαθώντας να ακουμπήσει τα ποδωστήρια, ενθουσιάστηκε γενικώς και κάποια στιγμή κατέβηκε, δεχόμενος την ερώτηση από τον παππού του: *«Μήπως πρέπει να πούμε ευχαριστώ στον οδηγό»;* Με κοίταξε λοιπόν αυτό το μικρό ανθρωπάκι με την πελώρια αγαθή ψυχούλα του και σχεδόν τρέχοντας έπεσε στην αγκαλιά μου με μια ανευ προηγουμένου άνεση και δίχως καμιά αίσθηση δισταγμού που έχουν τα παιδιά για κάποιον ενήλικα που βλέπουν για πρώτη φορά. Κι όχι μόνο με αγκάλιασε αλλά με έσφιξε με τόση θέρμη και ένταση που πήγαν να με πάρουν τα ζουμιά. Το όνομα του είναι Στέφανος, του παππού Πέτρος και περνώ πάραυτα, μαζί με την εικόνα, το σχόλιο του δεύτερου από τον τοίχο του στο ...φέσιμπουκ.

ΕΛΠΑ

CAR&DRIVER
47
revoil

revoil